

Uskosta ja avioliitosta

Muistan päivää autuasta, jolloin Jeesus löysi mun!

Enpä osaa arvata, millaisia ajatuksia tuo virren säe lukijassa herättää. Ehkäpä se osuu suoraan sydämeen ja palauttaa mieleen helliä muistoja tai voihan se herättää torjuntaa, ärsytystä, jopa vihamielistä, hyökkäävää ja tulista käyttäytymistä: aina noita Jeesus-juttuja!

Muistan myös sellaisen päivän, jolloin kaikkietävän varusmiesikäisen nuorukaisen voimain tunnossa julistin veljelleni, että avioliitto olisi instituutiona hävitettävä. Olin täysin varma, että avioliitto ei perimiltään ole mitään muuta kuin yhteiskunnan tapa valvoa ihmisiä, ihmissuhteita, jopa seksuaalisia suhteita.

Ristiriidat ovat ihmisen osa, niin uskovalle kuin uskomattomallekin. Vähän tilanteesta riippuen saamme tai joudumme miettimään selviytymisstrategiaa. Jos tänään ajattelemme jotenkin vahvasti, niin onko se sama ajatus lukittu myös huomiseksi tai koko tulevaisuutemme ajaksi.

Missä kulkee muuttuvan ja muuttumattomuuden raja? Toimittajan ammatissa olen yrittänyt pohtia tietämisen ja tietämättömyyden rajan olemusta, ja – kieltämättä – onhan meillä salaisuuden ja paljastumisenkin raja.

Kävin avioliittokeskustelun veljeni kanssa noin vuonna 1970. Olin vihainen nuori mies. Kaikkinaiset valtarakennelmat, auktoriteetit, päiväkäskyt, määräykset ja laumasieluisuudet olivat silloin minulle punainen vaate. Vastustin jyrkin sanoin kaikkea sellaista ja korostin ihmisen vapaata tahtoa ajatella niin kuin kukin itse valitsee.

Muistan päivää autuasta, jolloin Jeesus löysi mun!

Salama iski 8. lokakuuta 1981. Siitä lähtien olen tiennyt, että vapauteen Kristus minut vapautti. Hän vapautti minut vastuullisuuteen yhteiskunnasta, yhteisöstä ja lähimmäisestä kaikella ajattelukapasiteettiini ja sydämen tunteisiin liittyvillä, kykyjeni ja ominaisuuksieni voimalla. Siinä järjestelmässä Jumalan edessä solmitulla avioliitolla on pyhä paikkansa.

-Timo Siukonen